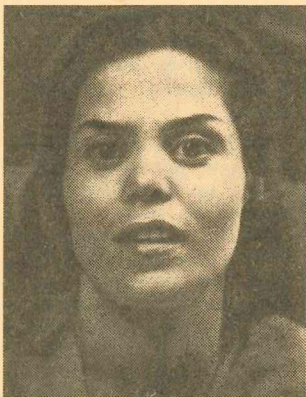

AUSMA PORMALE

Nupat vēl, pilna enerģijas
un ticības dzīvei, viņa dāvi-
nāja mums savu jauno dze-

joļu grāmatu «Tāls, tāls tāds
spozūms» un pieteica jaunu
krājumu. Vēl nupat Raiņa
dzejas dienās kopā ar Jel-
gavas literātu apvienības
biedriem uzstājāmie parkā
pie Tautas dzejnieka krūšu-
tēla un ar labu vārdu pie-
minējam Mirdzu Ķempi, ku-
ra mums tik daudzām de-
vusi ceļamaizi uz literatūru.
Jā, Ausma Pormale milēja
būt cilvēkos, sevišķi jaunat-
nes vidū. Ne jau velti pēc
dzimto Livānu vidusskolas
beigšanas (1958) mācījās
Republikas vecāko pionieru
vadītāju skolā. Arī Pļaviņās
un Krustpīlī, kur Ausma
Pormale strādāja, viņu uz-
skatīja par savējo, visur
viņa prata pamānīt skaistu-
mu, atklāt to citiem. Iespai-
diem un atziņām krājoties,
tapa grāmatas «Atveru lo-
gu» (1966), «Izturība»
(1969), kur trauslās jūtu un
domu impresijas izteiktas

japāņu tanku pantos. Krā-
jumā «Zem kokiem klausoties»
(1973) ieskanas skar-
bāki motīvi, pārdomas.
Dzejniece uzņemta Rakstnie-
ku savienībā (1971), beigusi
Augstākos literāros kursus
Maskavā. Būdama smalka li-
riķe, romantiķe, kas, Ilgo-
ņa Bērsona vārdiem runā-
jot, pasaulē skatās kā brīnu-
mā, viņa saprata, ka «cilvē-
ka sirds, kas ir maza kā dū-
re, bet izturot spētu, ja va-
jadzīgs, cilvēci glābt...».

«Atjaunināšanās — ir tas
vārds, ko mums jāizrunā bū-
tu no rītiem, kad ceļamies,
un vēlāk, kad dienu jūtam,
un vakarā, kad noguruma
palsajos pelnos kūpam...» —
tādu stipru, dziļi pārdzīvotu
un izsāpētu rindu dvēseles
tuviniekiem, mātei viņas dze-
joļos nav mazums, un tās
paliks. Kaut arī diena bija
tik nežēlīgi īsa.

VALDIS BUJA

IMANTS ZIEDONIS

Ausmiņai Pormalei

Es esmu nokritis no gaisa.
Tas ir tik skaidri redzams man.
Tas mākonis, kas sniegu kaisa —
Tur viņā mana balss vēl skan.

Tā nobirst lejā tā kā krusa,
Kā sniega kristāls sešstūrīgs.
Lai, draudziņ, Tev ir salda dusla!
Ak, dzīvība ir brīnums sīks.

Kas nolaižas no padebeša.
Tā esam atnākuši mēs:
Kā pādītes tai tautas dziesmā
No debess — zelta ķēdītēs.

Nu, protams, žēl. Nu, protams — raudās,
Ka dzīve pillens skaists un mazs.
Un redzams nav, bet skaidri jūtam,
Ka ķēdītes — vēl šūpojas.